לאפס — ואופקים תעיד על כך. מעיירה עלובה וכושלת, אכולת תככים ואלימות, מקום שאנשים בורחים ממנו. בתקופת שלטונו של משה מייבסקי, הפכה אופקים לגן פורח ולמקום שנעים לחיות בו, בת־קופת שלטונו של מר בנטוב.

קיימת התחושה בציבור כי משה מייבס־קי הובא במתכוון כ„מחסל" קריית־ארבע לקראת „העברתה" „בצורה מסודרת". ו־יעידו על כך העזובה והלכלוך השוררים בכל. ובעיקר העובדה שעד סוף הקיץ ה־קרוב תעזובנה את קריית־ארבע כארבעים משפחות (זאת כשהאיכלוס מנוהל בצורה שלומיאלית ביותר.) האמנם זוהי המטרה המדינית („הסודית") של ממשלת־ישראל — אז שיקומו ויאמרו לנו את האמת, ובינתיים סלקו את המכשלה הזאת מכאן!"

■ ■ ■

משה מייבסקי הובא לקריית־אר־בע באפריל 1976 אחרי שהוחלט כי אזרח יכהן בתפקיד אותו מילא עד אז קצין צה"ל. קודם לכן היתה קיימת מינ־הלה ממונה על־ידי המושל־הצבאי ובמק־ביל הוקם ועד מקומי שנבחר על־ידי האזרחים. הוועד קיבל מן המינהלה תק־ציב שנתי של 50 אלף לירות.

בשנים הראשונות שלטה בוועד סיעתו של הרב משה לוינגר. הוועד פתח חש־בון נאמנות בבנק על שם הרב לוינגר, עמוס בן־שפר ובני קצובר. הוועד הוציא כספים רק בחתימת שניים משלושת ה־נאמנים של החשבון. כאשר פרש לוינגר מראשות הוועד, נבחר במקומו חבר סיעתו אריה רוזנברג.

רוזנברג שינה את הנוהל, ואת הקצבת המינהלה בסך 50 אלף לירות הפקיד ב־חשבונו הפרטי ממנו שילם תשלומים של

הישיבה

הבניין החדש של ישיבת קריית־ארבע, בו מושקעים שמונה וחצי מיליון לירות ואשר בהקמתו עסק חבר המינהלה לשעבר אריה רוזנ־ברג. התקציב ניתן על־ידי מישרד הדתות שלחץ למסירת העבודות לשותפו של רוזנברג.

הקצבה של 200 אלף ל"י ל„כולל". רוזנ־ברג היה חבר המינהלה ואחד מחברי המינהלה טען כי אסור לו להצביע על התקציב בגלל השותפות עם הישיבה.

היועץ־המשפטי של קריית־ארבע, עו־רך־הדין צבי פרייזלר, קבע כי מותר לרו־זנברג להצביע. חוות־דעת זו מוזרה ביו־תר, אולם אין היא מוזרה על רקע מה שמתרחש בקריית־ארבע. אותו צבי פרייז־לר, היועץ־המשפטי של המקום, עבד ב־משרד־הפנים, התפטר ועבר לעבוד כיועץ משפטי של קריית־ארבע. עתה הוא עובד באוניברסיטה העברית כאסיסטנט. למרות שהמשיך לגור באותה דירה שהיתה לו קודם בירושלים, שינה את כתובתו ב־תעודת־הזהות לקריית־ארבע.

העבודה לא תהיה בעיה להשיג את 8.5 המיליון שדרש, אולם אם תמסר העבודה לאחרים לא ימצאו כספים גם להצעה הזולה יותר ב־2 מיליון לירות.

כדי לעקוף את תקנות המיכרזים (שהרי המימון לישיבה בא מתקציב־הפיתוח של משרד־הדתות) הוחלט על הסכסיס הבא: הישיבה תהיה הקבלן של עצמה. היא לקחה כקבלן־מישנה את צוקר, משלמת לו אחוז קבוע מהעבודה. זמן קצר לאחר מכן נכנסה אריה רוזנברג איש סיעת רפאל כשותף בחברות של צוקר הבונות את הישיבה.

כאשר החלו גיל וקליין בארגון התוש־בים להפלת מייבסקי ורוזנברג, הם החלו להוציא ביטאון בשם הגיגים, שרובו דברי מהשטחים נשק, נרדף על ידי פסקי־דין וברח לעיר המקלט. כן האשים מייבסקי את יגאל קליין כי גנב מכונית באשקלון, לא הצליח להוכיח שהוא מורה מוסמך ולא המציא גם תעודת־בגרות. מייבסקי מסיים את מכתבו בקריאה לקליין וגיל לעזוב את קריית־ארבע כל עוד לא הושמו מאחרי סורג ובריח.

■ ■ ■

ביטאון מביא צילומים של מס־פר מכתבי עורכי־דין בעניין הונאות בפוליסות־ביטוח ומשיכות צ'קים ללא כי־סוי המיוחסות לצבי גיל.

בתגובה מאשימים גיל וקליין כי מייבס־קי לקח לעצמו שתי דירות בקרייה ו־חיברן יחד, כי יש ירידה במספר התושבים בגלל העזובה בעיר, כי הציב בביתו תנור לדוגמא ללא תשלום שלקח מחנות מקומית.

חבורת מייבסקי וחבורת גיל—קליין עסי־קות כל אחת בחשיפת צדדים אפלים של רעותה, תוך כדי כך מתגלית תמונה עגו־מה של המתרחש בבירת ההתנחלויות.

גזבר המינהלה, אהרון הורוביץ, מנסה לא להכניס את ראשו למחלוקת ולמלא את תפקידו באמונה. הוא מאשר כי מי שגר ב־קריית־ארבע ועובד בגופים לא ישראלים אינו משלם כל מס־הכנסה. לפי החוק עליו לשם מס־הכנסה למדינת ירדן אבל לא לישראל. הוא מאשר כי למקום מזרימים כספים בלי אישור תקציבי באמצעות ה־המועצה־האזורית מטה יהודה, המזרימה כספים גם ליישובי גוש עציון. כך עוקפים משרד־הדתות ומשרד הפנים את מגבלות תקציב המדינה ומעבירים כספים לקריית־ארבע בלי כל אישור תקציבי.

לפני כמה שבועות החליטה המינהלה ל־המשיך ולשקם את ביה"כ אברהם אבינו המצוי בלב חברון. בחפירה מיוחדת פונו

נבלים ומתנחלים

הוועד. רוזנברג טוען כי עשה זאת רק כדי להפוך את הצ'ק בסך 50 אלף לירות למ־זומנים, ושילם לאנשים במזומן (מעשה תמוה מבחינה ציבורית כמו השימוש ב־חשבון הפרטי). יגאל קליין טוען כי קיבל כספים מן הוועד בצורת צ'קים משוכים מחשבונו הפרטי של רוזנברג. באמצע 1976 סוכם על מינוי אזרח כראש המינהלה ואז בוטל הוועד המקומי. כראש המינהל נקבע משה מייבסקי.

מייבסקי היה ראש־המועצה המקומית בעיירה אופקים שבנגב וכתום כהונתו יר־דה מפלגתו, המפד"ל, משליטה במועצה (5 מתוך 7 חברים) למיעוט (2 בלבד). הוא ניסה את כוחו בעסקים פרטיים. במק־ביל לניהול חברת הבניה הדתית משה"ב בדרום, הקים חברה פרטית בשם אופקים, ואחרי שלא הצליח עבר לנהל את ישיבת אהל שלמה בבאר־שבע. כעבור שנה עבר להיות ראש מינהלה בקריית־ארבע.

אחד המעשים הראשונים של מייבסקי בתפקידו החדש היה קניית ריהוט מהודר ב־12 אלף לירות למשרד. מעשה שני היה קבלת מילווה מיוחד ממשרד הפנים בסך 50 אלף לירות לרכישת רכב. בכסף זה רכש מכונית מרצדס. במקביל הסדיר לעצמו את המילגה עבור ילדיו, כפי שציין גיל במכתבו לשר־הביטחון. אגב, על נטי־לת המילגה ללימודים, הגיש קליין תלונה רשמית למשטרת חברון, שכן הוא כראש מחלקת־החינוך חתם על הצ'ק למייבסקי עבור המילגה.

התומך העיקרי של מייבסקי הוא אריה רוזנברג, השליט הכלכלי במקום. רוזנברג שותף בנגריית קריית־ארבע, אחרי ש־הוציא מן הנגריה את המייסד אדי דרי־בנד. בידי רוזנברג ואחיו 51% מהבעלות על הנגריה כשהשאר שייך לישיבה המ־קומית. הישיבה, אגב, שותפת גם במסעדת־המתנחלים ליד מערת־המכפלה ובעוד מפעלים.

■ ■ ■

שותפית של רוזנברג עם הישי־בה בהיבחה לתקרית באחת מישיבות המינהלה. המינהלה מקציבה לישיבה 800 אלף לירות לשנה ישירות מתקציבה ה־כולל של המינהלה שהוא 4.5 מיליון לי־רות. הישיבה מקבלת עוד הקצבות מן המועצה הדתית (תקציב המועצה: 1.7 מיליון ל"י וכן ממשרד הפנים. כן יש לפני שלוש שנים פרסמה ישיבת קריית־ארבע, שמנהלה הוא שמעון יפרח מסיעת יצחק רפאל, מכרז להקמת הישיבה. הוג־שו כמה הצעות. היקרה ביותר, בסך 8.5 מיליון לירות, היתה של חברה בשם עיר אברהם, שלה חברה בת בשם עיר דוד (שתי החברות אינן רשומות ברשם החב־רות). בעל החברות הוא דוד צוקר. ה־ישיבה רצתה לתת את העבודה לצוקר, כיוון שהכסף בא ממשרד הדתות של רפאל, ולישיבה נרמז כי אם יקבל צוקר את תורה אך הכולל גם רמזים עדינים על שלטון המינהלה. בתגובה החלו מייבסקי ורוזנברג במערכת נגדית של פרסומים והשמצות.

מייבסקי ורוזנברג סיפרו כי גיל וקליין מוכרים נשק לערבים. גיל וקליין תבעו התנצלות. בתגובה הוציא רוזנברג ביטאון מיוחד ובו חזר וקבע כי גיל נרדף על ידי משטרת־ישראל על שורה של מעשי מיר־מה ומשיכת צ'קים ללא כיסוי. מייבסקי האשים באותו ביטאון כי גיל הציע לערבי אבני בית־הכנסת ההרוס, והובאו לקרית־ארבע לניקוי ושיפוץ. אולם לפני כמה ימים נעלמו האבנים ההיסטוריות. התברר כי חברת טולל־בונה ממלאת סוללה באזור בניה קרוב, ואנשיה נטלו את האבנים כמילוי ליציקות הבטון. כך אבדו האבנים לנצח. מעשה זה מסמל יותר מכל את חרפת קריית־ארבע שהוקמה כדי להקים מחדש את עטרת העבר הרחוק ובמציאות מכתימה אותו.

יגאל קליין ■

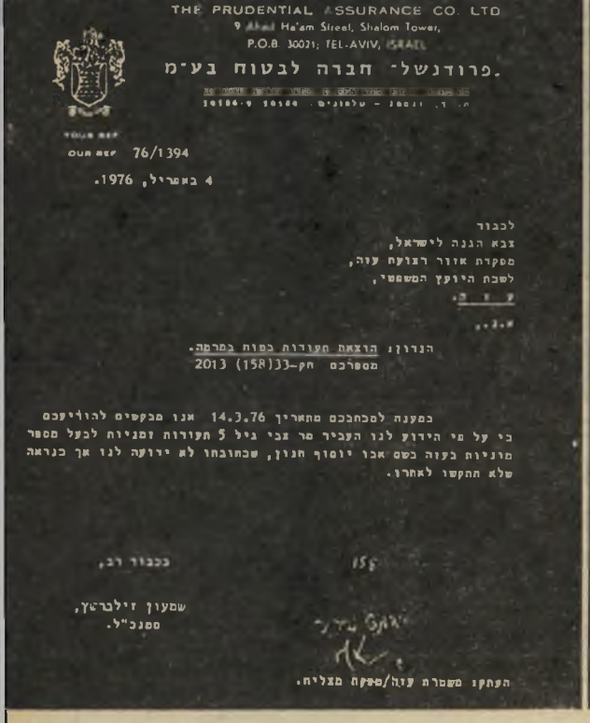

THE PRUDENTIAL ASSURANCE CO. LTD
9 Ahad Ha'am Street, Shalom Tower,
P.O.B. 30031; TEL-AVIV, ISRAEL
פרודנשל- חברה לבטוח בע"מ

our ref. 76/1394

4 באפריל, 1976.

לכבוד
צבא הגנה לישראל,
מפקדת אזור רצועת עזה,
לשכת היועץ המשפטי,
ע"י ד"ר ...

הנדון: הודעה תעודות בטוח במרמה.
מספרם חק-33(158)2013

בתגובה למכתבכם מתאריך 14.3.76 אנו מבקשים להודיעכם כי על מי היודע לנו העכיר סר צבי גיל 5 תעודות זמניות לבעל מספר מוניות בעזה בשם אבו יוסוף חנון, שמחובתו לא ידועה לנו אך כנראה שלא התקשו לאחרון.

בכבוד רב,

שמעון זילברשץ,
מנהל כללי.

העתק: משטרת עזה/מפקח מבצעים.

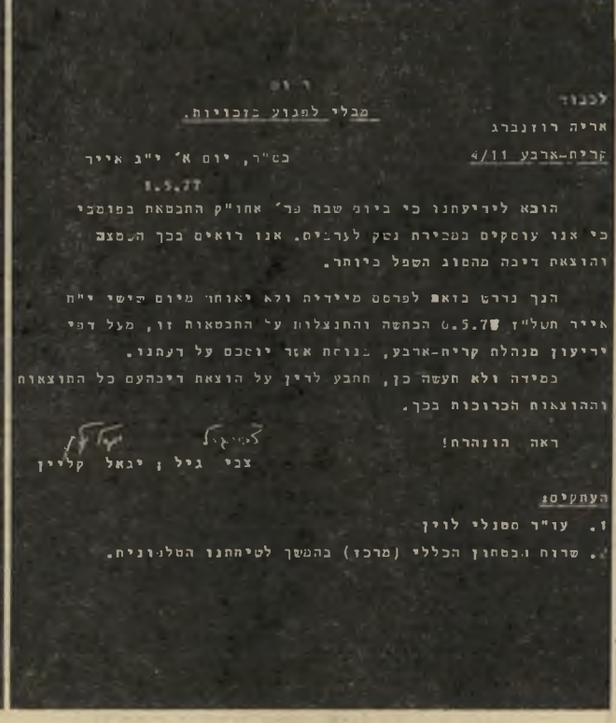

לכבוד
מבלי לפגוע בזכויות.
אריה רוזנברג
קרית-ארבע 4/11

כט"ר, יום א' י"ב אייר
8.5.77

הובא לידיעתנו כי ביום שבת פר' אחו"ק התבטאת בפומבי כי אנו עוסקים במכירת נשק לערבים. אנו רואים בכך הטמצה והוצאת דיבה מהסוג הפסל ביותר.

הנך נדרש בזאת לפרסם מיידית ולא יאוחר מיום שישי י"ח אייר תשל"ז 6.5.77 הכחשה והתנצלות על התבטאות זו, מעל דפי עיתון מנהלת קרית-ארבע, בנוסח אשר יוסכם על דעתנו.

כמידה ולא תעשה כן, תחבע לדין על הוצאת דיבתעם כל התוצאות וההוצאות הכרוכות בכך.

ראה והזהרת!

צבי גיל ; יגאל קליין

העתקים:
1. עו"ד מסגלי לוין
2. מרום ובסחון הכללי (מרכז) בהמשך לטיחתנו הטלפונית.

מכתבי ההאשמות

שניים ממיכתבים רבים המופצים בקריית־ארבע על־ידי הקבוצות הנלחמות אחת בשנייה. מימין מיכתבם של צבי גיל ויגאל קליין התובע מאריה רוזנברג התנצלות על שהאשימם במכירת נשק לערבים. משמאל מיכתב של חברת הביטוח פרודנשל המאשים את צבי גיל בהוצאת תעודות ביטוח במירמה